

– Стига бе, жено! – казал.

Взел тепсията и ѝ рекъл: „Котатер чужим“ – нищо няма.

Останало това, което скрили и това, което изяли.

На другия ден пак отишъл при дървото. Пат, пат, пат – три пъти. Излезнал дервишът:

– Какво искаш?

– За трийсет години данък от тебе искам!

– Ще ти дам, но ако изтраеш! – казал.

– Ще изтрая!

Дервишът извадил един голям топуз. Дал му го. Удрял, удрял, докато изтърпи.

– Искаш ли още? – го попитал.

Той отговорил:

– Нищо не искам повече.

– Ха! Шом не искаш, вземи топуза и си върви вкъщи!

Дервишът знаел, че са му взели магарето и тепсията.

Отишъл си. Жена му рекла:

– Ооо! Няма да идваш тук! Какво да правя?! Децата умряха от глад!

– Трай, жено! Всичко ще си дойде на мястото! – отговорил ѝ.

Тя пак с дървото се спуснала да го удари. Таман да го удари и той извадил от чувала топуза:

– Вер топузу.

Като захванал топузът жената...

– Хайде – казал – подред децата, после жената!

На другия два пъти, на жената – четири пъти, децата – три пъти, на жената – четири. Бой, бой...

– Не искаме вече нищо, татко!

Посочил топуза, и той – право при него. Взел го, сложил го в чувала.

– Е, искате ли да ядете сега?

Едното дете:

– Аз не искам да ям!

Другото дете:

– И аз не искам да ям!

Жена му казала:

– И аз не искам да ям!

– Ааа! Видя ли топузът как Ви накара да тръгнете по правилния път?!